॥ अथ चैत्ररथपर्व्व ॥ ११ ॥

॥ जनमेजय उवाच ॥ ते तथा पुरुषव्याघ्रा निहत्य वकराक्षसं । अतऊर्द्ध्वं ततो ब्रह्मन्किमकुर्व्वत पाण्डवाः ।
॥ वैशम्पायनउवाच ॥ तथैव न्यवसन्राजन्निहत्य वकराक्षसं । अधीयानाः परं ब्रह्म ब्राह्मणस्य निवेशने ।
ततः कतिपयाहस्य ब्राह्मणः शंसितव्रतः । प्रतिश्रयार्थी तद्वेश्म ब्राह्मणस्याजगाम ह ।
स सम्यक् पूजयित्वा तं विप्रं विप्रर्षभस्तदा । ददौ प्रतिश्रयं तस्मै सदा सर्व्वातिथिव्रतः ।
ततस्ते पाण्डवाः सर्व्वे सह कुन्त्या नरर्षभाः । उपासाञ्चक्रिरे विप्रं कथयन्तं कथाः शुभाः । ६१२०
कथयामास देशांश्च तीर्थानि सरितस्तथा । राज्ञश्च विविधाञ्चर्य्यान्देशांश्चैव पुराणि च ।
स तत्राकथयद्विप्रः कथाऽन्ते जनमेजय । पाञ्चालेष्वद्भुताकारं याज्ञसेन्याः स्वयम्वरं ।
धृष्टद्युम्नस्यचोत्पत्तिमुत्पत्तिञ्च शिखण्डिनः । अयोनिजत्वं कृष्णाया द्रुपदस्य महामखे ।
तदद्भुततमं श्रुत्वा लोके तस्य महात्मनः । विस्तरेणैव पप्रच्छुः कथाऽन्ते पुरुषर्षभाः ।
॥ पाण्डवा ऊचुः ॥ कथं द्रुपदपुत्रस्य धृष्टद्युम्नस्य पावकात् । वेदीमध्याच्च कृष्णायाः सम्भवः कथमद्भुतः । ६१२५
कथंद्रोणान्महेष्वासात्सर्व्वाण्यस्त्राण्यशिक्षत । कथं विप्र सखायौ तौ भिन्नौ कस्य कृतेन वा ।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ एवं तैश्चोदितो राजन्स विप्रः पुरुषर्षभैः । कथयामास तत्सर्व्वं द्रौपदीसम्भवं तदा ।
इत्यादिपर्व्वणि चैत्ररथपर्व्वणि द्रौपदीसम्भवे पञ्चषष्ट्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १६५ ॥
॥ ब्राह्मण उवाच ॥ गङ्गाद्वारं प्रति महान्बभूवर्षिर्महातपाः । भरद्वाजो महाप्राज्ञः सततं शंसितव्रतः ।
सोऽभिषेक्तुं ततो गङ्गां पूर्व्वमेवागतां सतीं । ददर्शाप्सरसं तत्र घृताचीमाप्लुतामृषिः ।
तस्या वायुर्न्नदीतीरे वसनं व्यहरत्तदा । अपकृष्टाम्बरां दृष्ट्वा तामृषिश्चकमे तदा । ६१३०
तस्यां संसक्तमनसः कौमारब्रह्मचारिणः । चिरस्यरेतश्चस्कन्द तदृषिर्द्रोण आदधे ।
ततः समभवद्द्रोणः कुमारस्तस्य धीमतः । अध्यगीष्ट स वेदांश्च वेदाङ्गानि च सर्व्वशः ।
भारद्वाजस्य तु सखा पृषतो नाम पार्थिवः । तस्यापि द्रुपदो नाम तदा समभवत्सुतः ।
स नित्यमाश्रमं गत्वा द्रोणेन सह पार्षतः । चिक्रीडाध्ययनं चैव चकार क्षत्रियर्षभः ।
ततस्तु पृषतेऽतीते स राजा द्रुपदोऽभवत् । द्रोणोऽपि रामं शुश्राव दित्सन्तं वसु सर्व्वशः । ६१३५
वनन्तु प्रस्थितं रामं भरद्वाजसुतोऽब्रवीत् । आगतं वित्तकामं मां विद्धि द्रोणं द्विजोत्तम ।
॥ राम उवाच ॥ शरीरमात्रमेवाद्य मया समवशेषितं । अस्त्राणि वा शरीरं वा ब्रह्मन्नेकतमं वृणु ।
॥ द्रोण उवाच ॥ अस्त्राणि चैव सर्व्वाणि तेषां संहारमेव च । प्रयोगञ्चैव सर्व्वेषां दातुमर्हति मे भवान् ।
॥ ब्राह्मण उवाच ॥ तथेत्युक्त्वा ततस्तस्मै प्रददौ भृगुनन्दनः । प्रतिगृह्य तदा द्रोणः कृतकृत्योऽभवत्तदा ।
संप्रहृष्टमना द्रोणो रामात्परमसम्मतं । ब्रह्मास्त्रं समनुज्ञाप्य नरेभ्यभ्यधिकोऽभवत् । ६१४०
ततो द्रुपदमासाद्य भारद्वाजः प्रतापवान् । अब्रवीत्पुरुषव्याघ्रः सखायं विद्धि मामिति ।
॥ द्रुपदउवाच ॥ नाश्रोत्रियः श्रोत्रियस्य नारथी रथिनः सखा । नाराजा पार्थिवस्यापि सखिपूर्व्वं किमिष्यते ।
॥ ब्राह्मण उवाच ॥ स विनिश्चित्य मनसा पाञ्चाल्यं प्रति बुद्धिमान् । जगाम कुरुमुख्यानां नगरं नागसाह्वयं ।